

Villie til at imødekomme dem, som ikke er bange for at tage et Pionerarbejde op ogsaa her hjemme. Der tales om, at man ved at modsætte sig Jordlovene ønsker at tvinge den danske Ungdom til at udvandre. Der er i alt Fald ikke nogen som helst Landbruger, der vil gøre det. Men hvad skulde ogsaa tvinge Ungdommen til at udvandre? Vil de unge udvandre til Amerika eller til et hvilket som helst andet Sted, er Betingelsen for, at de kan skabe sig en Fremtid den, at de ikke er bange for at være Pionerer eller for at dyrke raa Jord op.

Den Tale og den Tanke, at man kan gøre det godt for alle ved en Lovparagraf, er ganske hen i Vejret; det har altid vist sig, at det kan man ikke. Hvad er det, der har gjort det danske Folkesamfund økonomisk stærkt? Det kan jeg nævne i ganske faa Ord. Hvad var det, som gjorde den danske Bondestand stærk? Det var den Omstændighed, at dens Lænker blev løst, at den fik Frihed. Der blev ikke tænkt paa eller talt om, at det, som skulde vække den og gøre den stærk, var, at der, samtidig med at der blev givet den Frihed, skulde gives den en 8 Timers Arbejdsdag. Det vilde ogsaa lidet have nyttet, det vilde tværtimod have virket ødelæggende. Og paa tilsvarende Maade ser man Haandværkets Udvikling. Siden man i 1857 gik til at løse Stavnsbaandets Lænker for Haandværkerstanden, har vor Haandværkerstand og vor Industri blomstret og været med tilsammen med den frigjorte Bondestand at skabe det økonomiske Grundlag, som Gud være lovet har været stærkt nok til at føre os gennem gode og onde Dage, og saaledes at vi her i vort Land finder økonomiske Forhold, som vi kan prise os lykkelige ved at have i dette Øjeblik. Men sandelig, saadanne Forhold vilde ikke være skabte ved en 8 Timers Arbejdsdag eller lignende.

Jeg vender tilbage til det, jeg gerne vil have frem, ikke just med mine egne Ord, men med de Pionerers Ord, som ude paa den jyske Hede, eller dog i alt Fald delvis paa Hedejord, synes at ville vove at tage et Arbejde op for at skaffe sig en Stilling. Jeg tror, at deres Ord vil virke meget bedre end mine og meget bedre end selv de mest veltalende og formaaende Mænds, fordi de taler sandt og jævnt om smaat og stort, kan man godt sige.

Jeg kan ikke indtrængende nok lægge det højtærede Finansudvalg og den højtærede Landbrugsminister paa Sinde, at Spørgsmaalet om Arbejdet paa Hedens Opdyrkning tages med i Overvejelse, naar vi gaar til den 4de Lov om Jordudstykning,

og overhovedet, naar vi behandler Jordspørgsmaalets Løsning. Jeg ved godt, at det ikke er meget populært i dette Øjeblik at tale om Heden. Det var heller ikke meget populært, da Dalgas begyndte. Dog har vi i disse Krigsaar faaet en Følelse af, at det var sandt, hvad denne Stormand sagde, og at han forstod Situationen, da han efter den ulykkelige Krig udtalte: Nu skal der bygges op indadtil, og fik den danske Hedebonde sat i Gang med at gøre et Stykke Arbejde. Hvad det har haft at betyde paa Brændselssomraadet, at der er plantet saamegen Skov, forstaar man vel nok nu, hvor det har vist sig at kunne gøre usigelig Nytte. Vi forstaar det, naar vi ser, hvorledes bare Landstrækninger, hvor Flyvesandet, naar det blæste stærkt, fuldstændig kunde dække Jorden, nu er blevet til frodige Marker. Det er ikke mere saaledes, at det er de frugtbare Marker, som alene giver det nødvendige til Menneskers Underhold, man er ved en fornuftig Dyrkning og ved Hegn og Læplantninger, Foretagender, som er fremmede gennem denne Mands energiske Arbejde og Anvisninger, naaet saa vidt frem, at man i disse Aar paa adskillige Steder paa Danmarks magre Jorder næsten er i Stand til at opnaa et Udbytte, som ikke staar tilbage for det, man opnaar i de frugtbare Egne ved Sukkerroedyrkning. Jeg tænker her paa Kartoffelavl. Jeg ved meget vel, at dette slaar ikke til i Fremtiden, men Resultatet er i alt Fald saaledes, at man ikke skal kimse ad dette, naar man taler om Heden og Pionererne dér. De gør et Stykke Arbejde, som er langt mere værdifuldt, end jeg er i Stand til at skildre.

Derfor vil jeg gerne lade dem selv tale, saa tror jeg, de ærede Medlemmer vil forstaa Sagen. Det er maaske ikke efter Sprogets kunstige Regler, de taler; men de forstaar den Gerning, de har med at gøre, og de forstaar, at skal man virkelig opnaa noget ved Hjælp af den Støtte, der ydes, maa man ikke sige: Vi vil have noget, som er fiks og færdigt, men man maa bede beskedent om Støtte til at faa Lov at udføre et Arbejde i Samfundet. Og man skal ikke kimse af det eller sige, at det løser ikke Samfundsspørgsmaalene. Den sunde Maade, hvorpaa disse Folk ser paa Tingene, er noget af det glædeligste, jeg har set.

Her vender jeg altsaa tilbage til „Hedebruget“. Under „Hedebruget“ er der i de sidste Aar oprettet en Afdeling til Hjælp for Nybyggere paa Heden, og man har fra Statens Side bevilget dem det umaadelig store Beløb af 10 000 Kr. aarlig. Det er, hvad man har bevilget til Nybyggerne paa